

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κουτριάν, αποδοκιμαζόμενος πάντα κατά πόδας από το Ρουλταμπιλ, υπήρξε τρέχοντας σαν τρελλός σ' ένα πλάγιο μονοπάτι, κι έπειτα από λίγες λεπτά λαζαρισμένου τρελλιασμού, βοήθησε ξανά να εισέλθει στην μικρή αποθήκη της Κατερίνας.

Έξωθεν έδρασε μια ζωντανή και ξανθή γυνίκα πάλι να τρέχει με όλη τη δύναμη των ποδιών της.

Στάσου ή περφοδύσε! της φώναξε ο Κουτριάν φρεσάια.

Κι έδρασε το περιστροφικό του.

Μά, αφέσου, ένα χέρι τοΰ το αρπάξει απ' τα χέρια του, το χέρι του Ρουλταμπιλ!

— Δεν πρέπει να περφοδύσετε! είπε ο νεαρός νερόφιλος, κι έβαλε απαθείστα το περιστροφικό του άρρηχτού της αστυνομίας μέσα στην τσέπη του, σάν να ήταν δικό του.

Ο Κουτριάν βιάστηκε, άκουσε, μα δεν έπαυε να καταδιώκει τη μικρή Κατερίνα, σάν μαλασμένος...

Νά, δύο θήματα τον γυρίζουν άδεια απ' αυτή!...

Άλλοι το χέρι του γιά να την πιάσει!...

Μά, έξωθεν, ο Ρουλταμπιλ, προστρέχοντας τον, πιασέν ανάμεσα στα πόδια του, κι αφέσου κι α' δικό χυλιώνεται από ζούτα!...

Όταν, έπειτα από μια στιγμή, ο άρρηχτός της αστυνομίας σηκώθηκε, έσπασαίνοντας κατάρυ έναντιν του Ρουλταμπιλ, είδε τη μικρή Κατερίνα να κινείται στη «Βάρζα», το πρώτο καπνιστήριο της Στάζκα. Ο Κουτριάν, ακούοντας πάντα ότι η λεία του δεν θα του ξεριγί, διεισδύθηκε κι αυτό πρὸς τη «Βάρζα», μέσα στην όποια είχε ξανακινιστή τσέπη ή μικροθήκη ταργίνας. Τη στιγμή όμως που έβαζε το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι της σκάλας που ένοσε το πρώτο από ζέτρο με την Σηρά, ένας άλλος άνθρωπος κατέβαινε την ίδια σκάλα, βραχνίζοντας από τη «Βάρζα».

Ήταν ο πρίγκιπ Γκάλιτς!

Ο Κουτριάν, σάν να είχε δεχτή ένα χτυπήμα κατακέφαλα, έβγαλε με το ένα πόδι του στην Σηρά και με το άλλο στη σκάλα...

Ο Γκάλιτς άχτυπημένος άσπασαίνε!... Απ' αυτό ο Κουτριάν καταλάβε πως είχε πιάσει πολύ άρρα!... Κατάλαβε πως ο πρίγκιπ είχε κινήσει σε σίγουρο μέρος την Κατερίνα, ή όποια κι' αυτό το σκολό άρρηχτός — γιατί ήθερε πως θα τον συναντούσε στη «Βάρζα» — είχε καταφέρει εκεί!... Κατάλαβε επίσης πως το πορτοφόλι και τα χαρτιά του είχε πάρει ή μικρή ταργίνα από το σπασμένο Μιζάλη, βραχνίζοντας τώρα στις τσέπες του πρίγκιπτος.

Ο Κουτριάν, βιάζοντας τον πρίγκιπα να περνούη δίπλα του, άναγχερίσασε!...

Ο Γκάλιτς τον γυρέθηκε, και α' ένα λεπτό, ήρωικό ήθος του ήπι:

— Τι ζώνετε, άρρηχτέ μου κίος Κουτριάν; Βλέπετε πως ή έξοχότησσ σας σηκώθηκε πολύ νωρίς σήμερα!... Έκτός αν έχω πάω να κοιμηθώ πολύ άρρα!

— Πρίγκιπ, είπε ο Κουτριάν, με φωνή που έτραινε, οι άνθρωποι μου κι' εγώ καταδιώκουμε μια μικρή ά ταργίνα, άνομιζόμενη Κατερίνα, πολύ γνωστή στα νεότερα κέντρα, γιατί τραγουδάει σ' αυτά!... Την είδαμε ν' ανεβαίνει στη «Βάρζα»!... Μη πως τη συναντήσατε κατά τύχη;

— Μά την πιάσι μου, κίος Κουτριάν, απάντησε ο πρίγκιπ με το ίδιο πάντοτε ήθος, δεν είναι αξίως θυρούδες της «Βάρζας». Πάντως μου φαίνεται πως δεν συνάντησα τη μικρή που μου λέτε!... Είμαι, άλλως τε, λίγο άφηρημένος και δεν προσέχω γίως μου!... Συγγυρήστε με!

— Πρίγκιπ, είπε έντονα ο Κουτριάν, δεν είναι δυνατόν να μην είδατε τη μικρή Κατερίνα.

Αυτή τη φορά ο πρίγκιπ, παίρνοντας ήθος πραγματικά πριγκιπικό, απάντησε:

— Έ, κίος άρρηχτέ της αστυνομίας, μάθετε ότι και να την έβλεπα, δεν θα σας έλεγα τίποτε, γιατί την καταδιώκετε!... Μήπως με πηρασε γιά κανένα από τα λαγωνικά σας; Λένε πως τά έχετε σκορπίσει σ' όλον τον κόσμο, μα εγώ δεν έχω την τιμή ν' άνιρω σ' αυτά!... Κάμετε λάθος, κίος Κουτριάν!...

Και ο πρίγκιπ χαιρέθηκε. Μά ο Κουτριάν τον σταμάτησε και πάλι και τοΰ είπε:

— Πρίγκιπ, σκελετοστήτε ότι το πράγμα είναι πολύ σοβαρό. Ο Μιζάλης Κορσακόφ, ο ύπασιπής του νεβερίνου της Μόσχας στρατηγού Τουρμισσώφ σηκώθηκε, κι αυτή ή μικρή έλπιε δια τα χαρτιά του από το πτώμα του. Όσα πρόσωπα ήλθαν στην Κατερίνα, θα θεωρηθούν έπειτα!... Είναι μια ύπόθεσις του κράτους, ήρηλότατε, πολύ μεγάλης σημασίας. Μπορείτε να μου εξαστήτε ότι δεν είδατε τη μικρή Κατερίνα, ότι δεν της ήλθατε;

Ο πρίγκιπ Γκάλιτς κίταζε τον Κουτριάν τόσο προσλητινά, ώστί ο άρρηχτός της αστυνομίας χλώμασε από τη λύσσα του. Ω! αν μπορούσε!... αν μπορούσε!...

Ο Γκάλιτς άποκαρνήθηκε, χωρίς να τη λείει, και διατάξε τον άμαζά του να τοΰ φέρη ζοντά το άμάζι του.

— Καλά! μορφοήρισε ο Κουτριάν. Θα τ' άνιμέρω οί' αυτά στον Τσάρο.

Ο Γκάλιτς τον άκουσε και τοΰ απάντησε:

— Εν τωαύτη περιπτώσει, κίος, μη ξεχάσετε να τοΰ άνιμέρετε ότι είμαι ο πιο ταπεινός θεράπων της Μεγαλειότησσ του.

Και ήπιξε μέσα στο άμάζι του, που είχε πλησιασει έν τώ μεταξύ!

Ο Κουτριάν είδε το άμάζι ν' άποκαρνήνεται με την καρδιά του γεμάτη λύσσα, και με τις γροθίες του σηκωμένες!...

Έξωνη τη στιγμή, οι άνθρωποι του τον πλησίασαν.

— Μήτε μέσα και φάγετε! τοΰς διατάξε άπότομα, δείχνοντας του τη «Βάρζα».

Αφέσου οι αστυνομικοί ώρησαν μέσα στο νεότερο κέντρο και πλημψισαν τις πολιτελίες σάλες του. Τοΰ κίους οι πελάται ξεφώνησαν άσπασαίνενοι και διευατηρόντο. Οι αστυνομικοί σήκωσαν άπάνω όλον τον κόσμο, κίταζαν κάτω απ' τα τραπέζια, απ' τα ντυβάνα, απ' τα έπιπλα. Μά ποθενά δεν άνασάλαμαν την Κατερίνα!...

Έξωθεν, ο Κουτριάν, που περιέμενε το άποτέλεσμα της έρεύνης, άποκαρνήσεν στην κοιταστή του κιαριθού - οπισθών, άνασκήρισε!... Καθώς κίταζε τον όρίζοντα, είδε εκεί κάτω, μακριά απ' την άλλη μεριά του μεγάλου ποταμού, να διαπλοώνη μια μικρή βάρζα!... Και μια σιλουέττα μικρή, πολύ μικρή, πηδήξε έξω στη στεριά!... Ο Κουτριάν άναγχερίσεν στη σιλουέττα αυτή, την Κατερίνα! Η μικρή ταργίνα είχε πεσθή! Τώρα, ο άρρηχτός της αστυνομίας, δεν υποφύσε πάλι να την πιάσει. Ήταν, άλλως τε, περικότο να την άνιζητήσει στην άπέραντη σενονία, όπου οι όμορφικοί της ζούσαν σάν άφεντάδες, με τα έθιμά τους και τις έλευθερίες τους, ή όποιες δεν είχαν παραβιαστή ποτέ!... Αν έβανε τίποτε εκεί, όλος ο ταργίναςος πληθυσμός της προτεινούσσης θα έβραστατόσε!... Κι έπειτα γιά πολό λόγο να πιάσει την Κατερίνα; Έκείνου που θα έπρεπε να σιλλάβη τώρα, ήταν ο πρίγκιπ Γκάλιτς!...

Έξωνη τη στιγμή ένας απ' τους άνθρώπους του τον πλησίασε και τοΰ άνιμέρε:

— Δυστυχία! Δεν βρήκαμε πουθενά την Κατερίνα, κι όμως είναι εξακρυβωμένη πως ήλθε εδώ!... Ένισθα μάάλιστα πως συναντήθηκε για μια στιγμή με τον πρίγκιπα Γκάλιτς, τοΰ έδωσε κάτι κι' έπειτα ήπιξε στη μικρή βάρζα του κιαριθού κι' έφυγε.

— Διάβολε! έκανε ο Κουτριάν, σηκωνοντας τους ώμους του. Γι' αυτό ήμιον βέβαιος.

Ήταν γινωμένος έξω φρενών, Κατέβηκε στην προκλαμαία και το πρώτο πρόσωπο που είδε, ήταν ο Ρουλταμπιλ, ή όποιος τον περιέμενε, χωρίς καμιά άνετοιμωσία, καθυσμενός φιλοσομικά σ' ένα πάγκο.

— Έραμά να σας βρω! τοΰ φώναξε ο άρρηχτός της αστυνομίας. Τη χάσαμε έξω ατίας σας! Αν δεν οργώσατε ανάμεσα στα πόδια μου, θα την έβανα!

— Το έβανα επίτηδες! τοΰ απάντησε με γαλήνη ο Ρουλταμπιλ.

— Πώς; έκανε ο Κουτριάν έξάλως. Το κάνετε επίτηδες;

— Έξοχότατε, τοΰ απάντησε ο Ρουλταμπιλ, πιάνοντας τον από το χέρι, ήσυχάστε! Μας βλέπουν!

Πάω να πούμε ένα τσάι στοΰ Κομπά!... Μά ήσυχια, σάν να κίνουμε τον κριστατό μας!...

— Μά εξήγηστε μου πρώτα την παράδοξη αυτή στάσι σας!

— Θεέ μου! είπε ο Ρουλταμπιλ!

Ο Ρουλταμπιλ άνασκήρισε κι' άρπαξε το γράμμα.

Θά ήθελα να είχα μισογράφη εις αντίλλαγμα της ζωής του αρχαίου σας Ταυιά, τον όποιον πάσατε χωρίς σέ μένα, τη ζωή του στρατηγού Τρεμλασόφ... Έ λοιπόν, λέγοντας ανάμεσα στα πόδια σας κι' επιποδίζοντάς σας να συλλάβετε την Κατερίνα, έσωση τη ζωή του στρατηγού Τρεμλασόφ... Το πράγμα είναι πολύ αλάδ...

—Με χοροιδεύετε; Έκανε ο Κοιτριάν. Θέλετε να γελάσετε μαζί μου;...

Μά από την έφαρσα της φροσύνομιάς του Ρουλιτακιλά, κατάλαβα πως, ούτε τον χοροιδεύε, ούτε γελάσε μαζί του.

—Κόριε Ρουλιτακιλά, του είπε, αφού μιλάτε σοβαρά, θά ήθελα να μάθω...—

—Είπε περιττό! του απάντησε ο Ρουλιτακιλά. Είπε μάλιστα αναγκαίο να μη μάθετε τίποτε!

—Μά επί τέλους! επέμεινε ο Κοιτριάν.

—'Όχι! 'Όχι! Δέν μπορώ να σάς πώ τίποτε...—

—Πότε λοιπόν θά μου πείτε κάτι που θά με κάνει να καταλάβω την ανεξήγητη συμπεριφορά σας;

'Ο Ρουλιτακιλά του είπε τότε έλασημα:

—Κόριε Κοιτριάν, θά σάς απαντήσω κι' έγω, ό,τι απάντησε ή Νατάσα στον πατέρα της, όταν της ζήτησε εξηγήσεις γιά την άκαταλόγη συμπεριφορά της: Ποτέ!

II

II ΜΗΑΝΤΗΡΙΑΣΙΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ...

Στις δέκα το πρωί, ο Ρουλιτακιλά έφτασε στη βίλλα Τρεμλασόφ, την όποιαν φρουρούσαν τόσα άστυνομικοί, διπλάσιοι από άλλότε, γιατί ο Κοιτριάν ήταν βέβαιος πως οι μηδενιστάι δέν θ' άρχισαν να επιχειρήσουν να εκδιώξουν το θάνατο του Μιζάλη. 'Ο Ρουλιτακιλά συνάντησε στην πόρτα της βίλλας τον έπιστάτη, ο όποιος ώστόσο δέν τον άμισε να μη μέσα. 'Ο Έρμουλάι του έδωσε φροσιάκι μερικάς εξηγήσεις, από τίς όποιες ο νεαρός ρεπόρτερ κατάλαβε ότι στο έξής του ήταν απαγορευμένη ή είσοδος στη βίλλα. Του κάκου ο Ρουλιτακιλά ζήτησε να δη το στρατηγό, τη Ματρώνα ή τη δεσποινίδα Νατάσα. 'Ο έπιστάτης του άπαντούσε: «Νιέ! Νιέ! Νιέ!» ('Όχι!)

'Ετσι ο φίλος μας γύρισε τη σάχη του προς τη βίλλα, χωρίς να δη κανένα. Αποκαταστάθηκε μελαγχολικώτατος κι' έκανε γιά να ξαναγυρίσει στην πρωτεύουσα, ένα μεγάλο περίπατο με τά πόδια, κατά τη διάκριση του όποιου κωπύριζε από τίς πιο σκοτεινές σκέψεις.

Καθώς πέρασε μπροστά από το Άρχηγείο της Άστυνομίας, άπομάσισε να ξαναδη τον άρχηγό της. Μπήκε μέσα και παρακάλεσε να τον άναγγείλουν στον Κοιτριάν. Τον όδηγησαν άμέσως στο γραφείο του και τον θύριξε να διαβάη, εξαιρετικά παραγνώμενος, ένα έπτενέστατο έγγραφο.

—Νά τί μου στέλνει ο Γκουνόφσκου, είπε στο Ρουλιτακιλά με την πιο σκληρή φωνή του. 'Ο Γκουνόφσκου εγιά να μου κάνει έκδούλεισι, όπως μου γράφει, μου ανακοινώνει ότι δέν άγνοει τίποτε απ' όσα συνέβησαν τη νύχτα στη βίλλα Τρεμλασόφ. Με πληροφορεί επίσης ότι οι επαναστάται άπομάσσαν να ξεπερδώνουν το ταχύτερο το στρατηγό κι' ότι δύο απ' αυτούς έλαβαν έντολή να μπουν με άποκαθήριστε πρόφασι στη βίλλα. Οι δύο αυτοί μηδενιστάι θά είνε ζωσμένοι με μπόντες, ή όποιες θά είνε κανονισμένες έτσι ώστε να εκφυγούν όταν θά βρεθούν κοντά στο στρατηγό. Έννοείται ότι τά πρώτα φήματα της τρομορής έκρήξεως θά είνε οι ίδιοι... Ποιοί είνε όμως αυτοί οι μηδενιστάι, δέν τό ξέρουμε... Θά τό ξέρουμε, αν δέν μ' επιποδίζατε να συλλάβω την μικρή Κατερίνα και να καταάχω τά χαρτιά, τά όποια θροσκοντα τώρα στην κατοχή του αρχηγούς Γκάλιτς...

Καί, λέγοντας τά λόγια αυτά ο Κοιτριάν, κίτταξε το Ρουλιτακιλά με ύφος έχθρικό.

—Μην στενοχωρηστε γι' αυτά τά χαρτιά! Δέν άπάγει λόγος! Πιπέστερη με! του απάντησε ο ρεπόρτερ. 'Όσο γι' αυτό που μου άναγγέλετε, δέν με ξαφνιάζει καθόλου... Οί επαναστάταιί πράξει τώρα να πιστεύουν ότι ή Νατάσα τους πρόδωσε!

—'Α! Βλέπετε λοιπόν ότι είνε συνένογός τους; φώναξε θριαμβευτικά ο Κοιτριάν.

—Δέν πρέπει να πυροδοληθετε. Είπε ο νεαρός ρεπόρτερ.

—Δέν είπα αυτό το πράγμα, ούτε και το πιστεύω! απάντησε ο Ρουλιτακιλά. Μά έγω καταλαβαίνω, ένώ εσείς δέν μπορείτε να καταλάβετε... Μονάχα, μάθετε ένα πράγμα: ότι αυτή τη στιγμή, έγω μόνο μισώ να σάς βγάλω απ' τη δύσκολη αυτή θέα σας. Γι' αυτό θέλω πρώτα να δω τη Νατάσα άμέσως. Άνακουστέ το της... Θά παρωλώω στο ξενοδοχείο μου...

Καί, αφού χαϊρέθηκε τον Κοιτριάν, βγήκε έξω...

... Άπό μέρες πέρασαν, κατά τη διάρκεια των όποιων ο Ρουλιτακιλά δέν έλαβε καμιά είδησι ούτε από τη Νατάσα, ούτε απ' τον Κοιτριάν, τους όποιους του κάκου προστάθηκε να δη. Έκανε μια έκδορή μεροζωία άρδην στη Φινλανδία, έπηρε στο Περγαλάδο κι' άποκαταστάθηκε κοντά στα σύνορα, σε δρόμους και σε μέρη, στα όποια, καθώς έπλεγε, σύγγαζαν επαναστάται... Έπειτα ξαναγύρισε, πολύ άνηστος, στο ξενοδοχείο του, αφού προηγουμένως έγραψε μια τελευταία επιστολή στην Νατάσα, δια τίς όποιες της ζήτησε, να βικετανώ όμοι, να του παραχωρήσει μια συνέντευξη.

'Η στερμαξ κολούσαν πολύ άργα γι' αυτόν μέσ στον αντίθλιωμο του ξενοδοχείου, στον όποιο είχε στήσει τη σκατιά του.

Καθισμένος σ' ένα μικρό καναπέ, φρονόταν σαν ν' αποτελεί μέλος του προσωπικού του ξενοδοχείου και πολλοί απ' τους ένοικους τον νόμιζαν γιά διακριμένα. Άλλοι στέθηκαν πως ήταν μυστικός αστυνομικός, στον όποιο είχαν αναθέσει να παρακολούθη τους εισερχομένους και τους έξερχομένους...

Τι περίμενε λοιπόν; Να πεί ή Άννούσκα να γεμισθή ή να δακτυλοση σ' αυτό το κέντρο, στο όποιο συγγαζε συχνά; 'Η μήπως επιτηρούσε την κατοική της Άννούσκας που δουριζόταν άκαθώς άέναντι στο ξενοδοχείο... Έν τοκοή περιττώσει, έπρεπε να είνε πολύ στενοχωρημένος γιατί ή Άννούσκα ούτε στο σπίτι της είχε ξαναπροσάσει, ούτε στο ξενοδοχείο, ούτε γάν στη σάχη του Κρεστόφσκου. Στο όποιο είχε παίζει να έγραφέται... 'Ο Ρουλιτακιλά κατάλαβε ότι σ' όλα αυτά θά είχε κάνει το όλο του ο Γκουνόφσκου, ο όποιος θά ζήτησε να την εκδιώξη γιά τίς προσβολές του του έκανε... Κι' ο Ρουλιτακιλά φανταζόταν χωρίς την Άννούσκα, πως' όλος τους έσχηρους προστάτες της και την έγνωμοσύνη της αυτοματορικής άκαταλόγης, να παρη, το δρόμο προς τίς στέπες της Σιβηρίας ή γιά την τρομορική φρόση του Σκορσέλι-μπαρζα...

—Τι τόπος! Τι τόπος! φώναξε. Μά ή σάχη τον άμισε γορηγορή την Άννούσκα γιά να ξαναγυρίσει στο άντικειμένο της κατάδής του ένοικου. Δέν έπληρισε, δέν ήθελε παρά ένα μόνο πράγμα: να δη όσο το δυνατόν το ταχύτερο την Νατάσα!

'Όταν ο ταχυδρόμος έβρισκε μέσ στο ξενοδοχείο, ή καρδιά του κτωζού Ρουλιτακιλά γυπώσε με δύναμη. Γιατί από την απάντη του περίμενε, έξερθόντα τά πάντα... 'Όλα όσα είχε κάνει ως τότε ήταν γα μένα, αν έκανε το τελευταίο αυτό παιχνίδι.

Μά ή επιστολή της Νατάσας που περίμενε, δέν έφτανε... 'Όταν έβγαζε ο ταχυδρόμος, κίτταζε όλους τους λούστρους, όλους τους ανθρώπους του λαού που έπιπναν μέσα στο ξενοδοχείο, με την έλπίδα μήπως έβριγναν κανένα γράμμα γι' αυτόν. Μά του κάκου!... Του κάκου!...

Τέλος, τη δεύτερη μέρα, κατά τίς έξη το βράδι, έκανε άντρος μ' έπαναφόρι με γιανά από άστρακά παρουσιάστηκε κι' έδωσε στο θυρωρό ένα γράμμα γιά τον: Έξοχώτατο κίριο Ρουλιτακιλά!

'Ο Ρουλιτακιλά ανατήδησε, άραξε το γράμμα και το διάβασε.

Στην άρχη, μια μεγάλη άπογοήτευσι τον πληροφορούσε. 'Η επιστολή δέν ήταν από την Νατάσα. 'Ηταν από τον Γκουνόφσκου, τον άρχηγό της μυστικής άστυνομίας, της 'Οκράνας. 'Ιδοί τί το έγραφε:

«Άγαπίε μου κόριε Ιωσήφ Ρουλιτακιλά, αν δέν είσαστε άποαπολημένος άλλω, θά μου κάνατε μεγάλη τιμή ναρθήτε άποψε να δεινήσετε στο σπίτι μας. Θά έγραμμε τά έκλεκτότερα φαγητά της ρωσικής κουζίνας, θά σάς περιμένο ως τίς έννηά. 'Η κ. Γκουνόφσκου θά γοητεή, αν σάς γνωρίση. Πιστέφατε ότι είμαι άφοσιωμένος σε σας. Γκουνόφσκου»

'Ο Ρουλιτακιλά σκέφτηκε λίγο και είπε:

—Θά πάω! 'Ο Γκουνόφσκου θά ξέρη τί μαγειρεύεται! Έλάτω πως θά μάθω απ' αυτόν πολλά πράγματα... ('Ακαθόνηξ)